

EUROPESE HERAUT

Onafhankelijk Orgaan voor Geestelijke Kunst, Literatuur en Wetenschappen

EUROPEAN HERALD

1e jaargang no. 14

Independent Paper for Spiritual Art, Literature and Science

15 Maart 1954

GIJ DIE HIER BINNENGAAT LAAT ALLE HOOP NIET VAREN!

De Bijbelse uitspraak: „En God ziet toe en zwijgt”, is een gezegde dat een zeer relatief karakter bezit. Onze tegenwoordige tijd geeft hiervan getuigenis op een wijze, die niet kan worden misverstaan voor diegenen die het gevoel bezitten om de zin en de strekking van de gebeurtenissen om ons heen te zien en te begrijpen. God heeft alleen eindeloos geduld met de mens. Dit eindeloze geduld wordt nu valselyk geïnterpreteerd als „zwijgen”. In wezen zwijgt God echter nimmer en spreekt doorlopend tot de mens door wie Hij zich in de stof openbaart!

Het bewustzijn van de mens echter is bepalend voor de kracht waarop deze Goddelijke stem binnen in het wezen tot uitdrukking kan worden gebracht. De een hoort de stem helemaal niet, terwijl de ander deze bezielende klanken op volle kracht mag beluisteren, al naar gelang het gevoelsleven van de mens en de trap van evolutie die hij heeft weten te bereiken.

Hoe „weten” wij wanneer God in ons spreekt? Het is niet moeilijk om hierop antwoord te geven, want God openbaart zich continu aan alles wat leeft door Zijn eindeloze Liefde. Wanneer wij Liefde in ons voelen, dan is dit de Goddelijke kern binnen in ons, die zich via ons gevoelsleven manifesteert.

Zo heeft ook God gesproken tot Giovanni Papini, een halfverlamde en bijna blinde 73-jarige grijsaard, die heeft geproclameerd: „Aan het einde der dagen zal God in Zijn oneindige goedheid ook de Duivel vergiffenis schenken.”

In het Vaticaan en ook in andere kerkelijke kringen heeft dit bericht de uitwerking gehad van een explosie van dynamiet. Papini is namelijk niet de eerste de beste katholiek, maar is sinds dertig jaar de schrijver van het officiële katholicisme, een soort Italiaanse Claudel, wiens oeuvre, dat uit vierenvijftig delen bestaat, in de bibliotheken van de strengste kloosterorden kan worden aangetroffen. Ook wordt zijn werk, behalve in Europa, nog gelezen in Amerika en China, doordat het in vele talen is verschenen.

Deze katholieke auteur van naam heeft het nu aangedurfd Rome openlijk uit te dagen, doordat hij een boek heeft gepubliceerd „De Duivel”, waarin hij de barmhartigheid Gods tegenover de eeuwige verdoemenis stelt. „De eeuwige verdoemenis kan slechts bestaan in zoverre als het bestaan der tijd wordt erkend. Aan het einde der tijden begint alles opnieuw. De Engelen der Duisternis zullen weer Engelen der Lichts worden. De Duivel zal zijn plaats naast God weer innemen.”

Aldus luidt een passage uit dit opzienbarende werk, dat uit vierhonderd pagina's bestaat en het al vele eeuwen oude dogma der eeuwige verdoemenis omver werpt. Dat de mens verlangt naar een God van Liefde moge blijken uit het feit, dat binnen één maand tijds niet minder dan vijftigduizend exemplaren van „De Duivel” werden verkocht!

De Rooms-katholieke kerk heeft — in tegenstelling tot haar gewoonte — ditmaal ogenblikkelijk gereageerd. Het hoofd van het Vicariaat in Rome heeft een ordonnantie gezonden naar al zijn diocesen om de verkoop van het boek in de katholieke boekwinkels te verbieden. Het resultaat is alleen, dat 't boek druk na druk mag beleven en dat het aantal lezers zich uitbreidt als een olievlek op het water!

De theoloog Origenes ondersteunt Papini's liefdevolle boodschap, doordat hij de geestelijk-bewuste uitspraak doet: „Bij het einde van de wereld

zullen alle schepselen terug keren tot hun goddelijk-volmaakte staat!” Papini zelf heeft echter uiteraard ook tal van uitspraken, waarmede hij de „euwige verdoemenis-gedachte” aanvalt. Hij citeert o.m. een gebed van de H. Dominicus voor de verdoemden: „Waarom bidden wij voor hen, wanneer zij niet kunnen worden gered?” Ook haalt hij de „Verhandeling over het Vagevuur” van de H. Katherinā van Genua aan, waarin staat, dat bij het laatste oordeel de verdoemden weer uit de Hel naar het Vagevuur zullen worden gebracht. Hij wijst ook op de H. Franciscus van Sales en memoreert, dat Peguy in zijn „Mystères de la Charité” Jeanne d'Arc laat zeggen, dat ook de verdoemden de zaligheid deelachtig zullen worden.

Papini beseft ten volle wat de consequenties zijn van zijn rebellie tegenover Rome. Hij weet dat hij — voor het moment — een verloren strijd voert tegen het machtige Vaticaan. De kerk heeft hem er aan herinnert, dat hij elk ogenblik kan sterven, zonder in staat te zijn geweest op zijn „dwalingen” terug te keren. Papini zal echter niet toegeven, omdat in hem de God van Liefde heeft gesproken en daar vertrouwd hij zich geheel aan toe.

Aan het begin van dit artikel hebben wij reeds de opmerking gemaakt, dat voor diegenen die er het gevoel voor bezitten, de tegenwoordige tijd een getuigenis aflegt die niet kan worden misverstaan. In alle uithoeken van onze vijf werelddelen gebeuren dingen die schijnbaar geheel los staan van elkander, maar in werkelijkheid zeer nauw met elkander zijn verbonden. De rode draad die overal doorheen loopt, heet „evolutie”. De mens van deze eeuw gaat bewust worden. Door dit groeiende bewustzijn kan God zich tevens in ruimere mate openbaren. Dit openbaren geschiedt op niet altijd even sensationele wijze, maar niettemin is zij een feit.

Er zijn niet voor niets vele duizenden nieuwe secten, die allen zoeken naar de ware God, omdat zij de God die de moederkerk verkondigt, niet meer kunnen aanvaarden. Miljoenen mensen zoeken helemaal buiten elk geloof om. Vele miljoenen hebben het zoeken opgegeven en leven zonder Gods-gedachte. Hoe dan ook, elk mens bidt en smeekt in zijn onderbewuste ik om God te leren kennen. Er zijn geen mensen die hierop een uitzondering vormen, al lijkt het zo!

De schrijver van dit artikel heeft tijdens de laatste wereldoorlog duizendtallen mensen zien sterven en vermoorden. Velen hiervan waren in naam atheïst. Toen zij echter met de dood werden geconfronteerd laaide in hun ziel een vreselijke angst op. De angst voor het grote onbekende. De angst voor God, die zij nimmer hadden aanvaard? Hoe gaarne wilden vele van deze mensen worden gerustgesteld! Zij konden echter niet geloven, alleen hopen! En wie draagt hiervoor de schuld? Wij zeggen u, de kerk! De kerk, die zijn taak niet verstaat en de dorstige mens niet weet te laven. De kerk, die nog steeds oude Oosterse sprookjes aan de mens van de twintigste eeuw vertelt, inplaats van de Goddelijke realiteit. De kerk, die nog steeds van zoenoffers spreekt, gelijk de heidenen, duizenden jaren geleden. De kerk, die een God van wraak en verdoemenis verkondigt aan de mens, terwijl de gemiddelde huisvader al meer liefde bezit en gevoel voor rechtvaardigheid, dan het Opperwezen tot wie hij in overgave zijn gebeden zou moeten richten!

Het is onze heilige overtuiging dat elk mens verlangt naar de Vader van Liefde, waarin hij met geheel zijn

hart en geheel zijn verstand zou willen geloven. Deze Vader van Liefde moet hem echter worden aangetoond. En dit aantonen moet op andere wijze gebeuren dan de kerk dit meent te moeten doen!

Velen beweren, dat het de mens is, die steeds voor zich zelf een God heeft gezocht en ook geschapen, omdat hij een „steun” wilde hebben. Dit is echter in strijd met de waarheid. De mens zocht niet door de eeuwen heen naar een God, maar God openbaarde zich door de eeuwen heen steeds aan de mens. Hoe hoger de mens steeg des te hoger openbaarde zich God in deze! Tweeduizend jaar geleden was de mens, wat zijn gevoelsleven betreft, nog niet zo ver gevorderd als nu. De Christus kon de mens toen niet meer geven, dan dat Hij heeft gedaan, anders was Hij nog veel eerder gekruisigd!

God openbaart zich echter ook nu — elke dag — aan de mens. De mens zal en moet ontwaken. De oude dogma's MOETEN verdwijnen, omdat die thans remmend werken voor het ontwaakte gevoelsleven, dat de twintigste eeuw bezit. De ontdekkingen en vorderingen van onze wetenschap, het ontstaan van talloze secten, het zich vrij maken van vele volkeren, de parapsychologie enz. enz. Dit alles vormen slechts de werktuigen in de handen

van God, om de mens te laten ontwaken. Hoe wil de kerk hiertegen vechten?

Papini verkondigt een Goddelijke waarheid, als hij beweert dat zelfs aan de duivel vergiffenis zal worden geschonken. Wat is een duivel eigenlijk? Een duivel is een schepsel van God, die zich slechts van de Goddelijke Harmonie heeft afgekeerd. Een duivel is de personificatie van de disharmonie. Niettemin bezit ook de duivel een Goddelijk kern, want buiten God om is er geen leven! Deze Goddelijke kern zal eens tot God moeten terugkeren. Dit kan niet anders, want al het leven van God dat eens werd uitgezonden, is voorbestemd om weer tot die bron terug te vloeien. Het is niet mogelijk, dat een deel van God halverwege blijft steken!

Wie op de hoogte is ook maar van slechts de grondbeginselen van de metafysica zal begrijpen dat het volstrekt onmogelijk is dat iets wat eens werd geschapen ook niet weer moet oplossen. Wanneer wij van geboorte spreken, dan houdt dit metafysisch gezien ook de „dood” in. De dood begint namelijk bij de geboorte! Indien er geen dood was, zou er ook geen geboorte kunnen bestaan. Als God deze planeet heeft geschapen, dan houdt dit in, dat deze planeet eens zal moeten sterven. Dit geldt voor alles in de ruimte. Indien er een begin is geweest, dan zal er ook een einde moeten zijn. En wanneer er een duivel is „ontstaan”, dan zal ook deze eens oplossen. Alleen God is eeuwig, omdat er bij God geen begin is geweest. Wij allen echter — ook de duivel — zijn een

deel van deze God. Wij zijn daarom allen — ook de duivel — eeuwig, maar slechts in DIE zin, dat onze ziel eeuwig is, maar dat de scheppingsVORM — en dat IS onder anderen de duivel — tijdelijk is!

Het levende wezen is sterfelijk, terwijl het leven zelf onsterfelijk is! De duivel en de hellen bestaan werkelijk! Dit is geen fictie. De duivel is echter slechts een ziel, die zich in de disharmonie tijdelijk heeft verloren en hellen zijn onbewuste sferen, die de mens voor ZICHZELF in het leven heeft geroepen.

Onze disharmonische gedachten vormen de constructie van deze duistere gebieden. Zodra de mens in harmonie komt met zijn Goddelijke „Ego”, dan lost zulk een hel op als een Fata Morgana”, want dan zijn er geen fundamente meer, waarop deze kan bestaan.

Wij weten niet of Papini zal slagen in zijn strijd tegen Rome. Wel weten wij, dat er na Papini net zolang nieuwe „rebellanten” zullen blijven komen, totdat de kerk het hoofd heeft gebogen. De God van Liefde Zelf strijd tegen de kerk zolang zij blijft doorgaan om onbewuste leerstellingen te verkondigen. De mens van de twintigste eeuw is voorbestemd om dit evenement te kunnen aanschouwen.

In deze eeuw zal het dogma van de God van wraak en eeuwige verdoemenis ineenstorten en uit de as zal als een phoenix verrijzen de Enige Ware God van Liefde, Die Zijn kinderen ten allen tijde tot Zich neemt — ook al was dit kind DE DUIVEL ZELF!

ALBERT SCHWEITZER een groot Christen.

„Steeds dienen wij aan de onverbiddelijke wet te denken, dat wij slechts zó veel van het rijk van God in de wereld kunnen brengen, als wij binnen in ons dragen!”

Deze gedenkwaardige en zinvolle uitspraak is van Prof. Dr. Schweitzer zelf. De uitspraak op zichzelf — ofschoon wonderbaarlijk juist

— is echter niet het opmerkelijkste. Het opmerkelijke is het feit, dat deze man metterdaad hiernaar handelt.

Dit stempelt hem tot de figuur, die hij is, nl. de ware Christen! Wellicht een van de allergrrootste Christenen, die de wereld ooit heeft gekend. Schweitzer heeft bewezen geen

man te zijn, die alleen maar holle frasen en schoonklinkende woorden uit, maar heeft de daad bij het woord gevoegd! Hoe weinigen doen dit?

„Steeds weer wordt mij gevraagd, hoe het toch kwam, dat ik kon besluiten om de wetenschap en de kunst vaarwel te zeggen om hen te gaan helpen, die lichamelijk zozeer moeten lijden. Het antwoord is heel eenvoudig. Ik heb de roepstem van Jezus gehoord en ik ben hem gevolgd. Wij allen die van God geluk hebben ontvangen, moeten ons geroepen gevoelen, daarvoor op een of andere wijze dank te brengen. De mensen moeten in hun leven zoeken naar de plaats, waar Jezus hen nodig heeft, misschien in een georganiseerd werk der liefde, misschien in een persoonlijk hulp bieden. Dat hangt af van de middelen en gaven, waarmede ze zijn beedeeld.”

Hoe eenvoudig en oprecht klinken deze woorden van Dr. Schweitzer ons niet in de oren. Is het nog verwonderlijk, dat tienduizenden mensen over de gehele wereld liefde en eerbied gevoelen voor deze man die, zijn geniale gaven negerend, zich geheel in dienst stelt van en offert voor een aantal lepreuze inboorlingen te Lambarene in Aequatoriaal Afrika. Is het verwonderlijk dat deze figuur, behalve de reeds vele grote onderscheidingen, die hem ten deel zijn gevallen, nu ook de Nobelprijs heeft mogen ontvangen?

Een man als Schweitzer echter verlangt geen onderscheidingen voor zijn werk. Hij doet alleen wat hij zijn plicht acht en volgt het grote voorbeeld van de Christus. Alle sommen gelds die hij ontvangt, ook de aanzienlijke som die was verbonden aan de Nobelprijs, gebruikt hij ten behoeve van zijn zieke medemens in Afrika!

Albert Schweitzer is thans bijna 79 jaar oud. Zijn leeftijd drukt hem echter niet ter neer. Integendeel. De jaren hebben zijn karaktervolle gestalte alleen nóg meer kunnen accentueren. Als een rots in de branding staat deze mens, die heeft gezegd: „Ik zal werken totdat God Zelf zegt, dat het genoeg is.” Welk een krachtfiguur bezit de wereld niet in deze voorvechter voor liefde en barmhartigheid? Welk een machtig voorbeeld voor ons allen! Welk een troef in handen van God en van alle mensen, die nog vertrouwen bezitten in de mens en in de wereld van morgen. Welk een voorbeeld van geloof en opoffering in een wereld van haat, leugen en geweld. En toch zijn er mensen die menen, dat deze figuur geen Christen mag worden genoemd.....

„Bij Schweitzer is nog maar zeer weinig over van wat katholieken en gelovige protestanten, christendom willen noemen” „Een geestelijke tegenstander, die de waarde en de betekenis van het Christendom aantast, moet nu eenmaal door ons worden bestreden”

Vervolg ommezijde 4e kolom

Foto's: Dr. Schweitzer-foto-archief.
Voor de Europese Heraut beschikbaar gesteld door de Uitg. Mij „Het Wereldvenster”, te Baarn.

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Dat de huidige schilder niet meer weet wat Inspiratie is lezer, willen wij u door dit artikel aantonen en bovendien, dat hij géén Inspiratie beleven kan. Ook de Schilderkunst staat op een dood punt! Ja zeker, er leven nog schilders, er zijn er, die een Rembrandt kunnen vervalsen, Vermeers bovendien, deze schilders bewijzen, dat ze kunnen schilderen, doch wanneer men hen vraagt op eigen kracht zo'n meester te maken, staan ze weer machteloos en zijn er niet toe in staat. Gek is dat nietwaar? U zou zeggen: als ze dat kunnen, zijn ze tot alles in staat, doch dat is nu niet mogelijk, ze moeten hun machteloosheid aanvaarden. Door wat?

Kent ge de graden nu voor een schilder, een beeldhouwer, een schrijver, een musicus? Een dichter? Wat is een gedicht? Wanneer is dat geschrijf en denken een werkelijk „gedicht”? Alléén dan, wanneer u door de taal het leven raakt, dus, uitbeeldt, dat de groten hebben gekund en nu staan wij voor de waarachtige kunst! Gij hebt het over „Kitsch”..... doch deze tijd en de inspiratie is „Kitsch”..... volkomen onbewust, ook die recensenten weten het niet meer. Ook deze heren dagen: wij thans uit en zullen het hen door de kunst bewijzen!

Daarvoor zullen wij iets schilderen dat hun Picasso niet kan, de geweldenaar dus..... de man die ons bedriegt door zijn kunst, waarvan hij zelf zegt: rommel is het, doch de wereld en de mensheid zijn gek en waarom zou ik niet? Ik ben beroemd, verdien de geld als water, miljoenen en toch? Als ik alléén ben, dat zegt Picasso zelf..... schrei ik me leeg, voel me zo arm als een kerkkrat..... omdat ik van binnen weet, dat ik machteloos sta, machteloosheid is het, omdat ik niet hoger kan, de grens van mijn kunnen heb bereikt!!! En daarin is Picasso waarachtig en met hem de duizenden, die bewijzen, dat zij deze machteloosheid hebben te slikken! Omdat de mensheid gek is, abnormaal, men die prullen aan de muur hangt en er dik geld voor betaald, kunnen zij nog even vooruit, even slechts..... doch dan is er een „geestelijk halt”! Tot hier en niet verder en ook zij worden niet langer geduld!

Daarom schreven wij, gééf ons Han van Meegeren! Die Han van u wordt niet vergeeten, ook het goede werk van Picasso niet, doch zijn abstract geschilder, z'n trekjes en krassen, z'n prehistorisch willen, wordt naar de rommelkamer verbannen en gebeurt onherroepelijk!

Wat is Inspiratie?

Indien de schilder de techniek niet bezit, staat hij al machteloos. Dat in de eerste plaats is het fundament om bezield te zijn, eerst hierna kan begonnen worden met de kleurtjes, u kent dat! Zolang de schilder zich niet opgelost voelt..... hij de kleuren beleven kan, is er van Inspiratie géén sprake! Zolang hij de verf stoffelijk verwerkt, de geest, de ziel van de verf niet raakt — dat móét, want dat hebben de Meesters gekund..... zijn Rembrandt, Titiaan en de groten de Meester in... — is er van waarachtige kunst geen sprake! En kijk nu naar al uw schilders en schilders, hun gevoelsleven hangt daar aan de muur, de recensent praat over hoogdravende gebeurtenissen, behandelt de huidige schilder soms meesterachtig, gebruikt dezelfde woorden als men vroeger voor Rembrandt deed — en bespreekt nu zichzelf, niet de kunst, doch zichzelf, **zijn eigen denken en voelen!** Kijk gerust, de recensent praat, gebruikt fantastische woorden, doch raakt de kunst niet, ál

die mannen vertegenwoordigen zichzelf en is niets aan te veranderen, zij zijn het immers. Doch het geachte publiek is niet krankzinnig, de schilders hebben niet te eten, ook al hemelen ze de producten op, gebruiken ze „dichtung und lügen”, wij vertikken het om die producten te kopen, omdat de massa weet, het geklets van ál die recensenten zegt ons géén cent meer, die mannen geloven wij niet langer, ze recenseren zichzelf en niet de kunst; ze liegen en bedriegen, omdat ook zij anders niet langer eten, noch drinken bezitten, **in de rij staan achter al die werklozen!** Nonsens? Dit is de heilige waarheid!

Wat de Meesters hebben geschapen, dat is kunst. En waarom deze eeuw zo krankzinnig is, hebt u door de vorige artikelen voor u zelf mogen vaststellen. Wij teren op die tijden, wij zelf kunnen niets, omdat wij de „Inspiratie” mogelijk voor de „kitsch” hebben aanvaard. En daaraan hebben nu de recensenten

ten schuld, ook zij, als allen, losten in deze chaos op; kletspraat én leugens, bedrog bleef ons bezit.

En nu maar vervalsen! En dat gebeurt dagelijks, de grootsten zetten hun kennis op het spel, verliezen hun namen, dat bewezen is, machteloosheid overall, omdat de kenners en de recensenten **deze afbraak hebben geduld!** En nu treuren, tóch recenseren, mooie en schone woordjes verzinnen, máár, wij kopen tóch niet, wij willen die narigheid niet langer zien, zodat er honderden schilders door de steun leven, géén eten bezitten, omdat zij de kunst blijven dienen. Wat? Waarom bent u geen bakker geworden, mijnheer, mevrouw, waarom werd u geen kindermisje, geen goede huisvrouw, u bereikt immers toch niets!

Wij geven u een voorspelling.

Over een tijd, kunt gij zelf niet meer willen om schilder te worden, u wordt eerst gesteld en indien er gevoel voor kunst in u leeft, moogt ge schilderen óf, gij kunt aan iets anders beginnen om voor deze zo gekke maatschappij iets anders te doen, want..... dat zegt men dan, gij parasiteert op de massa, u doet eigenlijk niets voor de maatschappij en voor de „niets”-eters geeft men geen cent meer uit. Dat komt!

U kunt straks, dat komt spoedig..... niet zelf meer uw eigen taak uitzoeken, de Staat zegt dan: eerst „IK..... kom éérs even bij ons, wij zullen u testen en nú, lezer..... staat ge voor de Psycholoog, de waarachtige man die van kunst verstand heeft, de man die weet wat Inspiratie is, want de honderdduizenden beschilderde doekjes, liggen op straat en valt men over, veroorzaken ongelukken en wordt

niet langer geduld. Men ruikt op! Men test, men komt terug tot de tijd, toen schilderen nóg kunstig voelen en denken was, geïnspireerd zijn betekende; men roept al die lége rest het geestelijke halt toe, omdat deze eeuw zo ver komt, terug wil tot de werkelijkheid! De Picasso's sterven uit, dat bedrog wordt verbrand en gaat de menselijke brandstapel op en is dringend noodzakelijk, omdat wij mensen, de massa dus..... tot inkeer komt, tot het besef, dat het zo niet langer gaat, wij laten ons niet langer bedriegen!

De eigenlijke inspiratie is niets anders, dan dat de kunstenaar dóór het leven, dat hij uitbeelden wil, dát leven door de verf beleefd, een gestalte geeft, een persoonlijkheid geeft, met „ziel én geest” én gevoel..... volgens het model aangegeven en kan daar niet onder uit. Dát hebben de schilders van deze eeuw niet gekund en is thans het „dode punt”! Zij denken, dachten..... ik smeet het wel voor mekaar, die gekke mensen kopen het toch wel, dat even mogelijk was; nú is het eind te zien en is waarheid! Nu hebben ze honger, armoede is het, geestelijk en stoffelijk is die armoede, wij vertikken het te kopen! En nu jammeren, jammeren, om wat? Omdat zij niet in staat zijn de inspiratie te beleven en uit te beelden, het vertikten, omdat de massa deze tijd aanvaardde, deze afbraak dus. Al uw duizenden schilders hebben hun kunst, hun levens, hun Goddelijke mogelijkheden op één kaart ingezet en verloren! Er zijn er al, die een einde aan hun levens maakten. Wij hulen niet om die armoedigen, integendeel, de massa haalt nu de schouders op en kijkt, géén bloemetje krijgen ze op hun kistjes, omdat die gekke massa géén medelijden bezit. Mens is, weet, dat was immers géén kunstenaar, dat was maar een doodgewone prutser! Niet-waar?

Uw Marja Radjany.

Bewustzijn en Onbewustzijn

Wat bedoelen wij als wij spreken over goed en kwaad? Is het niet onmogelijk hiervan zonder meer een definitie te geven, even onmogelijk als dat wij zonder vergelijkende factoren te gebruiken, een uiteenzetting zouden kunnen geven over wat men onder mooi of lelijk verstaat, of onder groot en klein?

Wij kunnen alleen vergelijkingen maken, door het ene tegenover het andere te stellen. Het ene voorwerp kan b.v. ten opzichte van het andere groot of klein, mooi of lelijk zijn, maar deze uitspraak kan nimmer zonder meer als feit worden aanvaard, omdat zij betrekkelijk is. Een mus zal een klein kind groot vinden, terwijl wij hetzelfde klein klein noemen. Een Hottentot zal zijn uitverkorene ongetwijfeld mooi vinden, terwijl dit meisje, gemeten naar onze begrippen, in de regel beslist lelijk zal worden bevonden.

Zo gaat het ook met de woorden goed en kwaad..... Deze zeer betrekkelijke begrippen zijn in de loop der tijden steeds veranderd — gelijk met de mens — en zullen ook in de toekomst een andere betekenis krijgen dan zij nu hebben. De mens maakt immers zelf uit wat voor goed of kwaad moet doorgaan. Wat het merendeel van het volk voelt, doet en spreekt, wordt als normaal bestempeld en is derhalve „goed”. De anderen, de „abnormalen” moeten zich maar hierbij aanpassen en als zij dit niet kunnen of willen dan worden zij gestraft.

Christus was ook „abnormaal”, omdat Hij anders was dan de „normalen” in Zijn tijd! De verlichte mens komt echter juist tot de conclusie dat Christus de meest normale mens is geweest die ooit op onze aarde heeft geleefd.

Wanneer wij onder kannibalen zouden leven en wij zouden weigeren deel te nemen aan hun „maaltijden”, dan zouden wij, door de mensenters, als abnormaal worden bestempeld! Mogen wij nu, op onze beurt, de kannibalen uitmaken voor abnormale of slechte mensen? Zijn mensenters slecht? Zijn wij beter dan zij? Kunnen wij ons „goed” noemen omdat wij geen mensenvlees meer lusten? Is een vegetariër soms een beter mens dan een vleeseter?

U voelt wel, dat alles is onzin en de wijsbegeerte ontkent ook het bestaansrecht van dergelijke stellingen. Marja Radjany spreekt derhalve over bewustzijn en onbewustzijn bij de mens. Indien wij nu aan de hand van deze begrippen te werk gaan dan krijgen wij een zuiverder beeld dan tot nog toe het geval kon zijn.

Christus vertegenwoordigt het hoogste bewustzijn dat wij kennen. In dit geval is het zinloos te zeggen dat Christus „goed” is, want dan zouden wij het woord „goed” nergens anders meer voor mogen gebruiken! Elk mens, elk ras en elk volk heeft echter een bepaalde bewustzijnsgraad. De begrippen goed en kwaad komen nu niet meer van pas. Elk volk en alle wezens die leven zoals de schepping dit hun heeft opgelegd, zijn „goed” doordat zij in harmonie leven met de natuur en de ruimtelijke wetten!

Een leeuw die een zebra aanvalt en op eet leeft in harmonie met de natuurwet die in zijn bewustzijnsgraad voor hem

geldt. De leeuw handelt aldus goed en is volkomen normaal en in harmonie met de schepping! Ook de kannibaal is dit!

Mensen die „anders” zijn dan wij, mogen wij derhalve niet gelijk veroordelen. Oordelen over een ander is even gemakkelijk als..... dom. De ene mens is eenmaal verder op de weg van de evolutie dan de andere maar het staat vast, dat wij allen dezelfde weg moeten bewandelen. Voor niemand en niets is hierop een uitzondering gemaakt, ook niet voor het allerhoogste bewustzijn!

De mens moet eenvoudig van het stoffelijke naar het geestelijke toe. Alleen door middel van de reïncarnatie is dit mogelijk! De gedachte die de wijsgeer Schopenhauer heeft gehad toen hij zei: „Aan het einde ontmoeten we de dood. Juist op het ogenblik, dat de ervaring wijsheid begint te worden, beginnen geest en lichaam te verzwakken. Alles duurt slechts een ogenblik en haast zich naar de dood”, is dus onjuist! Indien de situatie zo was, zoals Schopenhauer die heeft menen te moeten zien, dan zou het leven van de mens inderdaad zinloos zijn!

Nu overwint de menselijke geest de stof, langzaam maar zeker en hierdoor ook het „kwaad” of — juister gezegd — het onbewustzijn! **Hoe hoger de evolutievorm des te hoger het bewustzijn.** Dit bewustzijn uit zich door liefde voor alles wat leeft en door een volkomen in harmonie zijn met de schepping. Het onbewustzijn in de mens is derhalve de grootste rem voor zijn snelle evolutie. Op elk terrein heeft nu dit onbewustzijn — tot nog toe — steeds weten te overheersen in de wereld.

De enkelen die meer bewustzijn hadden te vertegenwoordigen werden de pioniers voor de menselijke vooruitgang. Dit werden onze grote denkers, uitvinders en hervormers. Steeds hadden deze enkelingen, die anders waren dan de „gewone” mens het hard te verduren. Dit is de consequentie van „anders” te zijn!

Het onbewustzijn van de massa, dat door deze enkeling moest worden opgetrokken, werkte dikwijls vernietigend en verlamdend op dit bewuste wezen. De sensitieve mens kon hier dikwijls niet lang tegen vechten.

Anderen hebben echter de strijd voortgezet waar hun voorgangers deze moesten staken en ondanks alles zijn deze enkelingen er toch in geslaagd de massa geleidelijk aan op te trekken. Het kudde-instinct van de massa verlangt leiding en wij hebben eens een denker horen zeggen, dat elk volk die leiding krijgt die het verdient! Hier mag misschien een kern van wijsheid in schuilen, het is echter niet altijd het geval.

In ieder geval is het wel zo, dat het kwaad de kiem in zich draagt van zelfvernietiging, terwijl het goede moet blijven voortbestaan. De liefde die onze grote leider Christus ons heeft gebracht kon nimmer te niet worden gedaan, terwijl alle terreur en geweld — al lijkt het soms anders — toch in werkelijkheid zeer kort bestaan. Het is derhalve duidelijk wie uiteindelijk de eindoverwinning zal behalen in de strijd tussen goed en kwaad, tussen bewustzijn en onbewustzijn!

Vervolg: ALBERT SCHWEITZER.

..... „Schweitzer is een geestelijke tegenstander van alle gelovige christenen” Ziehier een drietal uitspraken van pater C. F. Pauwels in een rooms-katholiek dagblad. De eerlijkheid gebiedt ons tevens te vermelden, dat pater Pauwels overigens zeer waarderend schrijft over zijn „grote en nobele tegenstander”. Zeker, Schweitzer is een goed mens en ook verdient hij de Nobelprijs, maar..... hij is géén christen volgens de opinie van deze pater.

Dit krantenartikel heeft overigens vrij veel stof doen opwaaien is niet-katholieke en zelfs in katholieke kringen. Lang niet ieder rooms-katholiek is het met deze uitspraak eens. Wij zouden willen zeggen — gelukkig niet!

Dr E. D. Spelberg heeft reeds enige tijd terug in zijn radiotoespraak „Tast Albert Schweitzer de Waarde en de Betekenis van het Christendom aan?” pater Pauwels van repiek gediend, doordat Dr Spelberg niet eens wilde ingaan op de vraag of Schweitzer al dan niet een christen zou zijn. „Ik werp ook de vraag niet op of deze grote volgeling van Jezus, die weet, dat hij een zondaar is voor God, een Christen is of niet. Dat staat voor mij, ondanks pater Pauwels, boven elke discussie!”

Ook voor ons, waarde lezer, mag dit geen punt van discussie zijn. Wij waren het dan ook volmaakt eens met hetgeen Dr Spelberg in zijn radiorede heeft gezegd en voelden grote eerbied en ontzag voor de liefdevolle en bescheiden wijze waarop deze dominee zich van zijn taak kwijtte. Willen wij tonen werkelijk iets te begrijpen van de figuur Schweitzer, dan mogen wij zeer zeker ons principe en ons standpunt niet verloochoenen, maar wij moeten wel een liefdevolle verdraagzaamheid bezitten tegenover andersdenkenden! **Het gaat toch niet aan om iedereen als een tegenstander te betitelen, die weigert om een bepaald dogma voor waarheid aan te nemen!** Dit is toch het punt waarover pater Pauwels striufile! Een groot man als Schweitzer laat zich niet in een dogmatisch keurslijf persen. Een ieder denke en aanvaarde zoals zijn gevoel hem ingeeft. Men kan trouwens niet anders, wil men geen hypocriet of nog erger worden!!

Wij mogen — willen wij ons ware volgelingen van Christus noemen — geen tegenstanders hebben. Christus Zelf spreekt niet van tegenstanders, maar slechts van mensen die Zijn Liefde niet willen of kunnen aanvaar-

den! Wij zien geen tegenstanders in onze rooms-katholieke of protestantse broeders. Evenmin in een Getuige van Jehova, een Boeddhist of een Mohammedaan. Allen zijn wij kinderen uit een groot gezin, ongeacht kleur of ras. **Elk van deze kinderen heeft het recht om te denken en te geloven wat het wil.**

Het is onze persoonlijke overtuiging, dat het hoogste en reinste denken, dat van Christus is. Het is onze persoonlijke overtuiging, dat elk mens op aarde eens dit zal moeten aanvaarden. Dan echter door liefde, eigen inzicht en eigen overtuiging. **Het is echter ook onze persoonlijke overtuiging, dat dit aanvaarden van Christus boven elke kerk en elk dogma uitstijgt — óók boven het dogma van pater Pauwels!**

Evenmin als Dr Schweitzer zich laat opsluiten door dogmatische doctrinen, laat Christus Zich echter in de boeien leggen. **De Christus is er niet alleen voor onze katholieke vrienden, maar voor ieder mens op aarde. Ieder mag de Messias volgen op de wijze die hem wordt ingegeven. Ieder zal zichzelf hierover rekenschap moeten geven.**

DE WEG NAAR CHRISTUS IS DE WEG VAN DE GEHELE MENSHEID EN NIET ALLEEN VAN EEN BEPAALDE GROEP!!

Dit zou ook pater Pauwels moeten leren beseffen. Misschien zou hij dan niet meer van een „tegenstander” spreken, maar slechts van een „andersdenkende”. Misschien zou hij dan ook inzien, dat het begrip „christen” een veel grootsere betekenis bezit dan dat zijn dogma hem tot nog toe voor waarheid liet aanneemen! En tenslotte: **niet op het woord, maar op de daad komt het aan!**

Het **Geestelijk Wetenschappelijk Genootschap „DE EEUW VAN CHRISTUS”** Eschdoornstraat 21 - Den Haag levert U de boeken van Jozef Rulof, welke U antwoord geven op alle vragen van deze tijd.

Zijn werk voert U hemelhoog boven alle stoffelijke ellende, het maakt uw leven los van kleinzieligheden en bewuste vernietiging, het legt nieuwe fundamenten voor uw menselijk bestaan.

Op aanvraag wordt brochure met uitvoerige inlichtingen toegezonden.

Het leven ontlopen is geen overwinning!

Voor velen van ons lijkt dit leven te zwaar en te hard. Er gaat geen dag voorbij of onze maatschappij heeft opnieuw slachtoffers weten te maken. De kranten staan er vol van. De gevangnissen, psychiatrische inrichtingen en ziekenhuizen zijn gevuld met mensen, die door het leven — door de maatschappij! — zijn verslagen.

De ene mens is, uit wanhoop, tot moord of diefstal overgegaan; de ander bezweek geestelijk in de maalstroom van het onverbiddelijke leven, dat wij voor ons zelf hebben uitgestippeld. Zeer velen onder ons misbruiken hun lichaam doordat zij, achtervolgd door 't tempospook dat alles in geld omrekenet, onvoldoende tijd konden vinden om rustig te eten, voldoende te slapen en de nodige aandacht te besteden aan hun lichaam!

De meesten van ons zouden van zichzelf willen wegvlugten. Wij zouden de maatschappij, die wij zelf in het leven hebben geroepen weer willen afbreken, als wij er maar de moed toe bezaten! Immers, is het niet een feit, dat wij iets hebben geschapen, dat sterker en machtiger blijkt te zijn dan wij zelf? Is het niet waar dat onze eigen schepping — de maatschappij — ons zelf heeft overwonnen en dat wij — de scheppers — nu de slaven zijn geworden?!

Wat moeten wij hiertegen doen? Moeten wij weer „terug tot de natuur”, zoals enkele idealisten menen te moeten zeggen? Moeten wij onze maatschappij volkomen afbreken? Neen, geachte lezer! De evolutie van de mens verbiedt hem terug te gaan. Wij moeten vóóruit. Wij dienen door de maatschappij heen te gaan. Wij hebben alleen het stoffelijke geraamte opgebouwd. Het hart — de ziel! — moet er nog worden ingelegd. Pas dan zal het wrede monster dat door ons in het leven werd geroepen, **ons** werkelijk kunnen dienen. Nu dienen wij!!

Is het eigenlijk wel zo vreemd, dat wij een dergelijk gedrocht hebben geschapen? Is de maatschappij niet een afspiegeling van ons ware innerlijk? Kon deze maatschappij eigenlijk wel „hoger” staan dan haar schepper, waarvan zij de geest ademt? Zal zij niet veranderen, zodra haar schepper zelf verandert, evenals de schaduw verandert wanneer het voorwerp, waarop het licht valt, een andere gestalte aanneemt? Wanneer wij de maatschappij veroordelen, veroordelen wij dan niet tevens onszelf? Laken wij dan niet ons diepste innerlijk? Wat doet gij om dit „innerlijk” te veranderen?

Er is nog een andere groep mensen. Deze verachten de maatschappij! Zij zijn — en terecht — van mening, dat deze maatschappij niet deugt en dat het alleen een bezoedelende uitwerking kan hebben om in een dergelijke wereld te blijven rondlopen. Zij laten daarom de maatschappij voor wat zij waard is en gaan in een klooster. Hierin blijven zij verschoond van het slijk van de maatschappij, terwijl zij hun leven helemaal aan God en Christus kunnen wijden. Zowel mannen als vrouwen hebben bij duizendtallen vrijwillig deze weg gekozen en velen hebben hierin gemeend het geluk te kunnen vinden!

Toch durven wij te beweren, dat deze vlucht uit de maatschappij verkeerd is. De mens is niet door de Schepper op aarde geplaatst om zich te onttrekken aan de levenswetten maar, integendeel, om ze te beleven en..... om ze te overwinnen! Wij onttrekken ons aan de cosmische levenswetten wanneer wij het voornaamste doel van het leven op aarde niet wensen te beleven nl. het vader- en moederschap! Op het principe van het vader- en moederschap is de gehele evolutie van het leven gebaseerd. Hoe kunnen wij in harmonie zijn met deze alles overheersende wetten, indien wij het leven ontvluchten en ons opsluiten in een klooster? Heeft de schepper de mens daarvoor scheppend en barend gemaakt. Is het „gaat heen en vermenigvuldigt u” niet bedoeld voor kloosterlingen, meent ge? Is het moederschap voor een vrouw niet het allerhoogste en heiligste wat zij op deze aarde mag beleven? Staat dit moederschap niet torenhoog verheven boven een kunstmatige geïsoleerdheid?

Wij willen niet beweren, dat een leven in afzondering doorgebracht helemaal nutteloos is. Dit is zeker niet het geval. Het gevoelsleven zal in de meeste gevallen aan diepte winnen, vooral wanneer men een taak op zich neemt om zijn medemens in liefde te dienen.

Het dienen in een klooster echter doet de mens niet ter wille van God — zoals dikwijls wordt gemeend — maar uitsluitend ter wille van zich zelf! De wetten der evolutie zijn echter dusdanig, dat de mens alleen verder kan komen door te dienen! Indien wij ons zelf willen zoeken dan blijven wij zoekende! Wij allen zijn op aarde om het vader- en moederschap te beleven. Al het andere is secundair!!

Er is echter nog een kant verbonden aan de vlucht uit de maatschappij. Deze tweede kant zegt ons, dat een vlucht een nederlaag betekent voor de mens! Wij zijn niet in het leven gezet om een nederlaag te lijden, maar om het leven te overwinnen! Hoe kunnen wij nu het leven — de maatschappij — overwinnen door..... te vluchten? Waar blijft onze naastenliefde door te vluchten? Heeft Christus zich ook afgesloten van de wereld, omdat deze zo slecht was? Meent men dat Christus nu anders zou handelen dan 2000 jaar geleden, zo Hij nog op aarde was?

Het is juist een bewijs van opofferende naastenliefde om midden in de maatschappij te staan en om zijn medemens trachten te helpen, die in deze maatschappij hun brood moeten verdienen! Als wij allen in een klooster gingen zitten, stond de schepping stil.

Het is duidelijk waar de taak van de mens ligt! Niet in het klooster, maar midden in de maatschappij! Hoe slechter deze maatschappij is, des te groter behoefte hebben wij aan zichzelf opofferende moeders en vaders, die rotsvast in de branding van het leven staan en die kunnen vechten voor een beter bestaan voor hun kinderen! Alleen door de maatschappij dusdanig te beleven, kunnen wij hopen haar te overwinnen.

Het leven ontlopen is geen overwinning!

„Europese Heraut”

verschijnt tweemaal per maand.

Redactie en administratie:

H. Melisie, Zandvoortselaan 170, Aerdenhout (Holland).

Tel. 0-2500-27908.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling:

Per jaar f 8.—; per halfjaar f 4,20; per kwartaal f 2,15.

Losse nummers 35 cent, ook verkrijgbaar bij de meeste kiosken en de boekhandel.

Wijze van betaling:

Storting of overschrijving kan geschieden op postgiro no. 7770 van „Europese Heraut” Aerdenhout.

Artikelen voor publicatie ingezonden worden niet geretourneerd, tenzij dit uitdrukkelijk wordt verzocht.

Overname van artikelen, geheel of gedeeltelijk is niet toegestaan.

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Dat de huidige schilder niet meer weet wat Inspiratie is lezer, willen wij u door dit artikel antwoorden en bovendien, dat hij géén Inspiratie beleven kan. Ook de Schilderkunst staat op een dood punt! Ja zeker, er leven nog schilders, er zijn er, die een Rembrandt kunnen vervalsen, Vermeers bovendien, deze schilders bewijzen, dat ze kunnen schilderen, doch wanneer men hen vraagt op eigen kracht zo'n meester te maken, staan ze weer machteloos en zijn er niet toe in staat. Gek is dat nietwaar? U zou zeggen: als ze dat kunnen, zijn ze tot alles in staat, doch dat is nu niet mogelijk, ze moeten hun machteloosheid aanvaarden. Door wat?

Kent ge de graden nu voor een schilder, een beeldhouwer, een schrijver, een musicus? Een dichter? Wat is een gedicht? Wanneer is dat geschrijf en denken een werkelijk „gedicht”? Alléén dan, wanneer u door de taal het leven raakt, dus uitbeeldt, dat de groten hebben gekund en nu staan wij voor de waarachtige kunst! Gij hebt het over „Kitsch”..... doch deze tijd en de inspiratie is „Kitsch”..... volkomen onbewust, ook die recensenten weten het niet meer. Ook deze heren dagen wij thans uit en zullen het hen door de kunst bewijzen!

Daarvoor zullen wij iets schilderen dat hun Picasso niet kan, de geweldenaar dus..... de man die ons bedriegt door zijn kunst, waarvan hij zelf zegt: rommel is het, doch de wereld én de mensheid zijn gek en waarom zou ik niet? Ik ben beroemd, verdienen de geld als water, miljoenen en toch? Als ik alléén ben, dat zegt Picasso zelf..... schrei ik me leeg, voel me zo arm als een kerkkrat..... omdat ik van binnen weet, dat ik machteloos sta, machteloosheid is het, omdat ik niet hoger kan, de grens van mijn kunnen heb bereikt!!! En daarin is Picasso waarachtig, en met hem de duizenden, die bewijzen, dat zij deze machteloosheid hebben te slikken! Omdat de mensheid gek is, abnormaal, men die prullen aan de muur hangt en er dik geld voor betaald, kunnen zij nog even vooruit, even slechts..... doch dan is er een „geestelijk halt”. Tot hier en niet verder en ook zij worden niet langer geduld!

Daarom schreven wij, géef ons Han van Meegeren! Die Han van u wordt niet vergeeten, ook het goede werk van Picasso niet, doch zijn abstrakt geschilder, z'n trekjes en krassen, z'n prehistorisch willen, wordt naar de rommelkamer verbannen en gebeurt onherroepelijk!

Wat is Inspiratie?

Indien de schilder de techniek niet bezit, staat hij al machteloos. Dat in de eerste plaats is het fundament om bezield te zijn, eerst hierna kan begonnen worden met de kleurtjes, u kent dat! Zolang de schilder zich niet opgelost voelt..... hij de kleuren beleven kan, is er van Inspiratie géén sprake! Zolang hij de verf stoffelijk verwerkt, de geest, de ziel van de verf niet raakt — dat móét, want dat hebben de Meesters gekund..... zijn Rembrandt, Titiaan en de groten de Meester in..... — is er van waarachtige kunst geen sprake! En kijk nu naar al uw schilders en schilders, hun gevoelsleven hangt daar aan de muur, de recensent praat over hoogdravende gebeurtenissen, behandelt de huidige schilder soms meesterachtig, gebruikt dezelfde woorden als men vroeger voor Rembrandt deed — en bespreekt nu zichzelf, niet de kunst, doch zichzelf, zijn eigen denken en voelen! Kijk gerust, de recensent praat, gebruikt fantastische woorden, doch raakt de kunst niet, ál

die mannen vertegenwoordigen zichzelf en is niets aan te veranderen, zij zijn het immers. Doch het geachte publiek is niet krankzinnig, de schilders hebben niet te eten, ook al hemelen ze de producten op, gebruiken ze „dichtung und lügen”, wij vertikken het om die producten te kopen, omdat de massa weet, het geklets van ál die recensenten zegt ons géén cent meer, die mannen geloven wij niet langer, ze recenseren zichzelf en niet de kunst; ze liegen en bedriegen, omdat ook zij anders niet langer eten, noch drinken bezitten, in de rij staan achter al die werklozen! Nonsens? Dit is de heilige waarheid!

Wat de Meesters hebben geschapen, dát is kunst. En waarom deze eeuw zo krankzinnig is, hebt u door de vorige artikelen voor u zelf mogen vaststellen. Wij teren op die tijden, wij zelf kunnen niets, omdat wij de „Inspiratie” mogelijk voor de „kitsch” hebben aanvaard. En daaraan hebben nu de recensenten

ten schuld, ook zij, als allen, losten in deze chaos op; kletspraat én leugens, bedrog bleef ons bezit.

En nu maar vervalsen! En dat gebeurt dagelijks, de grootsten zetten hun kennis op het spel, verliezen hun namen, dat bewezen is, machteloosheid overal, omdat de kenners en de recensenten deze afbraak hebben geduld! En nu treuren, tóch recenseren, mooie en schone woordjes verzinnen, máár, wij kopen tóch niet, wij willen die narigheid niet langer zien, zodat er honderden schilders door de steun leven, géén eten bezitten, omdat zij de kunst blijven dienen. Wat? Waarom bent u geen bakker geworden, mijnheer, mevrouw, waarom werd u geen kindermisje, geen goede huisvrouw, u bereikt immers toch niets!

Wij geven u een voorspelling.

Over een tijd, kunt gij zelf niet meer willen om schilder te worden, u wordt eerst getest en indien er gevoel voor kunst in u leeft, moogt ge schilderen óf, gij kunt aan iets anders beginnen om voor deze zo gekke maatschappij iets anders te doen, want..... dat zegt men dan, gij parasiteert op de massa, ú doet eigenlijk niets voor de maatschappij en voor de „niets”-eters geeft men geen cent meer uit. Dat komt!

U kunt straks, dat komt spoedig..... niet zelf meer uw eigen taak uitzoeken, de Staat zegt dan: eerst „IK..... kom éerst even bij ons, wij zullen u testen en nú, lezer..... staat ge voor de Psycholoog, de waarachtige man die van kunst verstand heeft, de man die weet wat Inspiratie is, want de honderdduizenden beschilderde doekjes, liggen op straat en valt men over, veroorzaken ongelukken en wordt

niet langer geduld. Men ruimt op! Men test, men komt terug tot de tijd, toen schilderen nóg kunstig voelen en denken was, geïnspireerd zijn betekende; men roept al die lége rest het geestelijke halt toe, omdat deze eeuw zover komt, terug wil tot de werkelijkheid! De Picasso's sterven uit, dat bedrog wordt verbrand en gaat de menselijke brandstapel op en is dringend noodzakelijk, omdat wij mensen, de massa dus..... tot inkeer komt, tot het besef, dat het zo niet langer gaat, wij laten ons niet langer bedriegen!

De eigenlijke inspiratie is niets anders, dan dat de kunstenaar dóór het leven, dat hij uitbeelden wil, dát leven door de verf beleefd, een gestalte geeft, een persoonlijkheid geeft, mét „ziel én geest” én gevoel..... volgens het model aangegeven en kan daar niet onder uit. Dát hebben de schilders van deze eeuw niet gekund en is thans het „dode punt”. Zij denken, dachten..... ik smeet het wel voor mekaar, die gekke mensen kopen het toch wel, dat even mogelijk was; nú is het eind te zien en is waarheid! Nu hebben ze honger, armoede is het, geestelijk en stoffelijk is die armoede, wij vertikken het te kopen! En nu jammeren, jammeren, om wat? Omdat zij niet in staat zijn de inspiratie te beleven en uit te beelden, het vertikken, omdat de massa deze tijd aanvaardde, deze afbraak dus. Al uw duizenden schilders hebben hun kunst, hun levens, hun Goddelijke mogelijkheden op één kaart ingezet en verloren! Er zijn er al, die een einde aan hun levens maakten. Wij huilen niet om die armoedigen, integendeel, de massa haalt nu de schouders op en kijkt, géén bloemetje krijgen ze op hun kistjes, omdat die gekke massa géén medelijden bezit. Mens is, wéét, dat was immers géén kunstenaar, dat was maar een doodgewone prutser!! Nietwaar?

Uw Marja Radjany.

Bewustzijn en Onbewustzijn

Wat bedoelen wij als wij spreken over goed en kwaad? Is het niet onmogelijk hiervan zonder meer een definitie te geven, even onmogelijk als dat wij zonder vergelijkende factoren te gebruiken, een uiteenzetting zouden kunnen geven over wat men onder mooi of lelijk verstaat, of onder groot en klein?

Wij kunnen alleen vergelijkingen maken, door het ene tegenover het andere te stellen. Het ene voorwerp kan b.v. ten opzichte van het andere groot of klein, mooi of lelijk zijn, maar deze uitspraak kan nimmer zonder meer als feit worden aanvaard, omdat zij betrekkelijk is. Een mus zal een klein kind groot vinden, terwijl wij hetzelfde kind klein noemen. Een Hottentot zal zijn uitverkorene ongetwijfeld mooi vinden, terwijl dit meisje, gemeten naar onze begrippen, in de regel beslist lelijk zal worden bevonden.

Zo gaat het ook met de woorden goed en kwaad..... Deze zeer betrekkelijke begrippen zijn in de loop der tijden steeds veranderd — gelijk met de mens — en zullen ook in de toekomst een andere betekenis krijgen dan zij nu hebben. De mens maakt immers zelf uit wat voor goed of kwaad moet doorgaan. Wat het merendeel van het volk voelt, doet en spreekt, wordt als normaal bestempeld en is derhalve „goed”. De anderen, de „abnormalen” moeten zich maar hierbij aanpassen en als zij dit niet kunnen of willen dan worden zij gestraft.

Christus was ook „abnormaal”, omdat Hij anders was dan de „normalen” in Zijn tijd! De verlichte mens komt echter juist tot de conclusie dat Christus de meest normale mens is geweest die ooit op onze aarde heeft geleefd.

Wanneer wij onder kannibalen zouden leven en wij zouden weigeren deel te nemen aan hun „maaltijden”, dan zouden wij, door de menseneters, als abnormaal worden bestempeld! Mogen wij nu, op onze beurt, de kannibalen uitmaken voor abnormale of slechte mensen? Zijn menseneters slecht? Zijn wij beter dan zij? Kunnen wij ons „goed” noemen omdat wij geen mensenvlees meer lusten? Is een vegetariër soms een beter mens dan een vleeseter?

U voelt wel, dit alles is onzin en de wijsbegeerte ontkent ook het bestaansrecht van dergelijke stellingen. Marja Radjany spreekt derhalve over bewustzijn en onbewustzijn bij de mens. Indien wij nu aan de hand van deze begrippen te werk gaan dan krijgen wij een zuiverder beeld dan tot nog toe het geval kon zijn.

Christus vertegenwoordigt het hoogste bewustzijn dat wij kennen. In dit geval is het zinloos te zeggen dat Christus „goed” is, want dan zouden wij het woord „goed” nergens anders meer voor mogen gebruiken! Elk mens, elk ras en elk volk heeft echter een bepaalde bewustzijnsgraad. De begrippen goed en kwaad komen nu niet meer van pas. Elk volk en alle wezens die leven zoals de schepping dit hun heeft opgelegd, zijn „goed” doordat zij in harmonie leven met de natuur en de ruimtelijke wetten!

Een leeuw die een zebra aanvalt en op eet leeft in harmonie met de natuurwet die in zijn bewustzijnsgraad voor hem

geldt. De leeuw handelt aldus goed en is volkomen normaal en in harmonie met de schepping! Ook de kannibaal is dit!

Mensen die „anders” zijn dan wij, mogen wij derhalve niet gelijk veroordelen. Oordelen over een ander is even gemakkelijk als..... dom. De ene mens is eenmaal verder op de weg van de evolutie dan de andere maar het staat vast, dat wij allen dezelfde weg moeten bewandelen. Voor niemand en niets is hierop een uitzondering gemaakt, ook niet voor het allerhoogste bewustzijn!

De mens moet eenvoudig van het stoffelijke naar het geestelijke toe. Alleen door middel van de reïncarnatie is dit mogelijk! De gedachte die de wijsgeer Schopenhauer heeft gehad toen hij zei: „Aan het einde ontmoeten we de dood. Juist op het ogenblik, dat de ervaring wijsheid begint te worden, beginnen geest en lichaam te verzwakken. Alles duurt slechts een ogenblik en haast zich naar de dood”, is dus onjuist! Indien de situatie zo was, zoals Schopenhauer die heeft menen te moeten zien, dan zou het leven van de mens inderdaad zinloos zijn!

Nu overwint de menselijke geest de stof, langzaam maar zeker en hierdoor ook het „kwaad” of — juister gezegd — het onbewustzijn! Hoe hoger de evolutievorm des te hoger het bewustzijn. Dit bewustzijn uit zich door liefde voor alles wat leeft en door een volkomen in harmonie zijn met de schepping. Het onbewustzijn in de mens is derhalve de grootste rem voor zijn snelle evolutie. Op elk terrein heeft nu dit onbewustzijn — tot nog toe — steeds weten te overheersen in de wereld.

De enkelen die meer bewustzijn hadden te vertegenwoordigen werden de pioniers voor de menselijke vooruitgang. Dit werden onze grote denkers, uitvinders en hervormers. Steeds hadden deze enkelingen, die anders waren dan de „gewone” mens het hard te verduren. Dit is de consequentie van „anders” te zijn!

Het onbewustzijn van de massa, dat door deze enkeling moest worden opgetrokken, werkte dikwijls vernietigend en verlamdend op dit bewuste wezen. De sensitieve mens kon hier dikwijls niet lang tegen vechten.

Anderen hebben echter de strijd voortgezet waar hun voorgangers deze moesten staken en ondanks alles zijn deze enkelingen er toch in geslaagd de massa geleidelijk aan op te trekken. Het kudde-instinct van de massa verlangt leiding en wij hebben eens een denker horen zeggen, dat elk volk die leiding krijgt die het verdient! Hier mag misschien een kern van wijsheid in schuilen, het is echter niet altijd het geval.

In ieder geval is het wel zo, dat het kwaad de kiem in zich draagt van zelfvernietiging, terwijl het goede moet blijven voortbestaan. De liefde die onze grote leider Christus ons heeft gebracht, kon nimmer te niet worden gedaan, terwijl alle terreur en geweld — al lijkt het soms anders — toch in werkelijkheid zeer kort bestaan. Het is derhalve duidelijk wie uiteindelijk de eindoverwinning zal behalen in de strijd tussen goed en kwaad, tussen bewustzijn en onbewustzijn!

Vervolg: ALBERT SCHWEITZER.

..... „Schweitzer is een geestelijke tegenstander van alle gelovige christenen” Ziehier een drietal uitspraken van pater C. F. Pauwels in een rooms-katholiek dagblad. De eerlijkheid gebiedt ons tevens te vermelden, dat pater Pauwels overigens zeer waardevol schrijft over zijn „grote en nobele tegenstander”. Zeker, Schweitzer is een goed mens en ook verdient hij de Nobelprijs, maar..... hij is géén christen volgens de opinie van deze pater.

Dit krantenartikel heeft overigens vrij veel stof doen opwaaien is niet-katholieke en zelfs in katholieke kringen. Lang niet ieder rooms-katholiek is het met deze uitspraak eens. Wij zouden willen zeggen — gelukkig niet!

Dr E. D. Spelberg heeft reeds enige tijd terug in zijn radiotoespraak „Tast Albert Schweitzer de Waarde en de Betekenis van het Christendom aan?” pater Pauwels van replekediend, doordat Dr Spelberg niet eens wilde ingaan op de vraag of Schweitzer al dan niet een christen zou zijn. „Ik werp ook de vraag niet op of deze grote volging van Jezus, die weet, dat hij een zondaar is voor God, een Christen is of niet. Dat staat voor mij, ondanks pater Pauwels, boven elke discussie!”

Ook voor ons, waarde lezer, mag dit geen punt van discussie zijn. Wij waren het dan ook volmaakt eens met hetgeen Dr Spelberg in zijn radiorede heeft gezegd en voelden grote eerbied en ontzag voor de liefdevolle en bescheiden wijze waarop deze dominee zich van zijn taak kwijtte. Willen wij tonen werkelijk iets te begrijpen van de figuur Schweitzer, dan mogen wij zeer zeker ons principe en ons standpunt niet verloochenen, maar wij moeten wél een liefdevolle verdraagzaamheid bezitten tegenover andersdenkenden! Het gaat toch niet aan om iedereen als een tegenstander te betitelen, die weigert om een bepaald dogma voor waarheid aan te nemen!! Dit is toch het punt waarover pater Pauwels struikel! Een groot man als Schweitzer laat zich niet in een dogmatisch keurslijf persen. Een ieder denke en aanvaarde zoals zijn gevoel hem ingeeft. Men kan trouwens niet anders, wil men geen hypocriet of nog erger worden!!

Wij mogen — willen wij ons ware volgelingen van Christus noemen — geen tegenstanders hebben. Christus Zelf spreekt niet van tegenstanders, maar slechts van mensen die Zijn Liefde niet willen of kunnen aanvaar-

Het leven ontloopt is ge

Voor velen van ons lijkt dit leven te zwaar en te hard. Er gaat geen dag voorbij of onze maatschappij heeft opnieuw slachtoffers weten te maken. De kranten staan er vol van. De gevangenis, psychiatrische inrichtingen en ziekenhuizen zijn gevuld met mensen, die door het leven — door de maatschappij! — zijn verslagen.

De ene mens is, uit wanhoop, tot moord of diefstal overgegaan; de ander bezweek geestelijk in de maalstroom van het onverbiddeleke leven, dat wij voor ons zelf hebben uitgestippeld. Zeer velen onder ons misbruiken hun lichaam doordat zij, achtervolgd door 't tempospook dat alles in geld omrekent, onvoldoende tijd konden vinden om rustig te eten, voldoende te slapen en de nodige aandacht te besteden aan hun lichaam!

De meesten van ons zouden van zichzelf willen wegluchten. Wij zouden de maatschappij, die wij zelf in het leven hebben geroepen weer willen afbreken, als wij er maar de moed toe bezaten! Immers, is het niet een feit, dat wij iets hebben geschapen, dat sterker en machtiger blijkt te zijn dan wij zelf? Is het niet waar dat onze eigen schepping — de maatschappij — ons zelf heeft overwonnen en dat wij — de scheppers — nu de slaven zijn geworden?!

Wat moeten wij hiertegen doen? Moeten wij weer „terug tot de natuur”, zoals enkele idealisten menen te moeten zeggen? Moeten wij onze maatschappij volkomen afbreken? Neen, geachte lezer! De evolutie van de mens verbiedt hem terug te gaan. Wij moeten vóóruit. Wij dienen door de maatschappij heen te gaan. Wij hebben alleen het stoffelijke geraamte opgebouwd. Het hart — de ziel! — moet er nog worden ingelegd. Pas dan zal het wrede monster dat door ons in het leven werd geroepen, ons werkelijk kunnen dienen. Nu dienen wij!!

Is het eigenlijk wel zo vreemd, dat wij een dergelijk gedrocht hebben geschapen? Is de maatschappij niet een afspiegeling van ons ware innerlijk? Kon deze maatschappij eigenlijk wel „hoger” staan dan haar schepper, waarvan zij de geest ademt? Zal zij niet veranderen, zodra haar schepper zelf verandert, evenals de schaduw verandert wanneer het voorwerp, waarop het licht valt, een andere gestalte aanneemt? Wanneer wij de maatschappij veroordelen, veroordelen wij dan niet tevens onszelf? Laken wij dan niet ons diepste innerlijk? Wat doet gij om dit „innerlijk” te veranderen?

Er is nog een andere groep mensen. Deze verachten de maatschappij! Zij zijn — en terecht — van mening, dat deze maatschappij niet deugt en dat het alleen een bezoedelende uitwerking kan hebben om in een dergelijke wereld te blijven rondlopen. Zij laten daarom de maatschappij voor wat zij waard is en gaan in een klooster. Hierin blijven zij verschoond van het slijk van de maatschappij, terwijl zij hun leven helemaal aan God en Christus kunnen wijden. Zowel mannen als vrouwen hebben bij duizendtallen vrijwillig deze weg gekozen en velen hebben hierin gemeend het geluk te kunnen vinden!

„Europese Heraut”

verschijnt tweemaal per maand.

Redactie en administratie:

H. Melisie, Zandvoortselaan 170, Aerdenhout (Holland).

Tel. 0-2500-27908.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling:

Per jaar f 8,—; per halfjaar f 4,20; per kwartaal f 2,15. Losse nummers 35 cent, ook verkrijgbaar bij de meeste kiosken en de boekhandel.

Wijze van betaling:

Storting of overschrijving kan geschieden op postgiro no. 7770 van „Europese Heraut” Aerdenhout.

Artikelen voor publicatie ingezonden worden niet geretourneerd, tenzij dit uitdrukkelijk wordt verzocht.

Overname van artikelen, geheel of gedeeltelijk is niet toegestaan.